

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Josefa Baxy a soudců JUDr. Marie Žiškové a JUDr. Zdeňka Kühna v právní věci žalobkyně: **Správa městských lesů Jihlava, s. r. o.,** se sídlem Pod Rozhlednou 3447/8, Jihlava, zastoupena JUDr. Ing. Martinem Florou, Dr., advokátem se sídlem Lidická 57, Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí,** se sídlem Vršovická 65, Praha 10, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 5. 2006, čj. 560/1105/06, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 25. 8. 2008, čj. 7 Ca 220/2006 - 51,

takto:

I. Usnesení Městského soudu v Praze ze dne 25. 8. 2008, čj. 7 Ca 220/2006 - 51, **se zrušuje.**

II. Žaloba **se odmítá.**

III. Žalovaný **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

IV. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 5712 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobkyně.

Odůvodnění:

I.
Vymezení věci

[1] Společnost Správa městských lesů Jihlava, s. r. o. (dále jen „stěžovatelka“) je nájemcem pozemku p. č. 1336/1 v katastrálním území Loučky u Jihlavy, který je ve vlastnictví Statutárního města Jihlavy. Jedná se o pozemek určený k plnění funkcí lesa s lesním porostem, jenž se nachází v přírodní rezervaci V Klučí. Stěžovatelka na pozemku hospodaří na základě lesního hospodářského plánu pro lesní hospodářský celek Lesy Města Jihlavy na období 1998 - 2007, jehož podkladem je plán péče o přírodní rezervaci V Klučí pro období 1998 - 2007. Stěžovatelka podala dne 31. 3. 2005 žádost o poskytnutí náhrady za ztížení zemědělského nebo lesního hospodaření dle § 58 zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, u Správy Chráněné krajinné oblasti Žďárské vrchy (dále jen „správní orgán I. stupně“). Stěžovatelka následně vyčíslila výši újmy za období roku 2004, která jí byla způsobena omezením lesního hospodaření v přírodní rezervaci, na 5 916 973 Kč. Správní orgán I. stupně nejprve žádosti stěžovatelky zčásti vyhověl a rozhodnutím jí potvrdil nárok na část požadované náhrady. Proti tomuto rozhodnutí se však stěžovatelka odvolala a Ministerstvo životního prostředí (dále jen „žalovaný“) rozhodnutí zrušilo a věc vrátilo k dalšímu řízení. Po doplnění dokazování vydal správní orgán I. stupně dne 8. 3. 2006 rozhodnutí čj. 3915/05, kterým rozhodl o neposkytnutí požadované náhrady. Následně žalovaný v záhlaví označeným rozhodnutím zamítl odvolání stěžovatelky a potvrdil rozhodnutí správního orgánu I. stupně.

[2] Stěžovatelka napadla rozhodnutí žalovaného žalobou u Městského soudu v Praze. Městský soud ve shora uvedeném usnesení zčásti akceptoval právní názory vyslovené v rozsudku NSS čj. 8 As 7/2007 - 64. Ve shodě s tímto rozsudkem dospěl městský soud k závěru, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně i žalovaného byla vydána mimo pravomoc správních orgánů. Náhrada dle § 58 zákona o ochraně přírody a krajiny je soukromoprávního charakteru a zákon nesvěřuje správním orgánům pravomoc rozhodovat o poskytnutí náhrady. Tuto pravomoc mají soudy v občanském soudním řízení. Obě správní rozhodnutí jsou tudíž nicotná.

[3] V další části odůvodnění se městský soud vymezil proti názoru NSS vyslovenému v rozsudku čj. 8 As 7/2007 - 64, že správní soudy mají pravomoc prohlásit rozhodnutí vydaná správními orgány mimo jejich pravomoc za nicotná. Městský soud se domnívá, že pokud není dána pravomoc správního soudu dle § 4 s. ř. s., neboť nárok má soukromoprávní povahu, není dána pravomoc správního soudu ani pro vyslovení nicotnosti rozhodnutí. Nedostatek pravomoci soudu je nepřekročitelnou podmínkou řízení, která brání projednání věci. Prohlášení nicotnosti je přitom rozhodnutím ve věci samé. Městský soud dále nesouhlasí s názorem NSS, dle něhož brání postupu dle § 46 odst. 2 věty prvé s. ř. s. formulace petitu. Domnívá se, že pokud se účastník rozhodne podat žalobu ke správnímu soudu, bude petit žaloby vždy odpovídat požadavkům soudního řádu správního, nikoliv tedy občanského soudního řádu. Dle současné judikatury působí stavení promlčecí lhůty i vadná žaloba (§ 43 odst. 1 o. s. ř.), jsou-li její vady následně odstraněny. Jestliže se stěžovatelka domáhá zrušení správního rozhodnutí, je zřejmé, že s ním nesouhlasí a domáhá se plnění, jež jí nebylo správním rozhodnutím přiznáno. Zda se stěžovatelka bude bránit dle části třetí nebo páté občanského soudního řádu, je pouze na ní, ale v obou případech jí bude zachována lhůta ke dni podání správní žaloby (§ 46 odst. 2 s. ř. s.). Městský soud z těchto důvodů neprohlásil nicotnost správních rozhodnutí, nýbrž žalobu odmítl (výrok I.) a poučil stěžovatelku o možnosti podat žalobu k okresnímu soudu do 1 měsíce od právní moci rozhodnutí (výrok II.).

II.
Stručné shrnutí základních argumentů uvedených v kasační stížnosti

[4] Stěžovatelka ve včasné kasační stížnosti uvádí, že ji podává z důvodu dle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. Stěžovatelka se plně ztotožňuje se všemi závěry, ke kterým dospěl NSS v rozsudku čj. 8 As 7/2007 - 64. Domnívá se, že městský soud neměl její žalobu odmítnout, nýbrž měl deklarovat nicotnost vydaných správních rozhodnutí. K argumentaci městského soudu uvádí, že svojí žalobou usilovala o to, aby byly postaveny najisto právní vztahy, tedy zda rozhodnutí žalovaného vyvolává vůči stěžovatelce právní účinky, jaké to jsou účinky a jaký je jejich rozsah. Žaloba směřovala k tomu, aby městský soud posoudil zákonnost rozhodnutí v případě, že žalovaný a správní orgán I. stupně rozhodovali v mezích své pravomoci o veřejnoprávním nároku. Jestliže by soud dospěl k závěru, že správní orgány rozhodovaly v mezích své pravomoci o soukromoprávním nároku, bylo by namístě žalobu odmítnout. Třetí v úvahu připadající variantou je, že správní orgány rozhodovaly o soukromoprávním nároku mimo svoji pravomoc, a tudíž by měl městský soud prohlásit rozhodnutí za nicotná. Závěr městského soudu, že se stěžovatelka domáhala rozhodnutí v soukromoprávním sporu ve smyslu § 46 odst. 2 věty první s. ř. s., není správný. Ze spisu ani podání stěžovatelky nevyplývá, že by navrhovala vydání rozhodnutí soudu, kterým by jí bylo přiznáno peněžité plnění ze strany žalovaného. Nesprávný je též závěr městského soudu, že stěžovatelka může proti rozhodnutí žalovaného podat žalobu dle části páté občanského soudního řádu. Je-li totiž napadeno žalobou nicotné rozhodnutí, nenabízí část pátá občanského soudního řádu soudu žádný vhodný výrok – žalobu nelze odmítnout ani zamítnout. Nicotné rozhodnutí správního orgánu taktéž není možno nahradit jiným rozhodnutím. Nelze nahradit akt, který neexistuje.

[5] Stěžovatelka dále argumentuje čl. 36 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Tím, že městský soud odmítl žalobu stěžovatelky, byl nastolen stav, že neexistuje žádný orgán veřejné moci, který by mohl závazným způsobem prohlásit nicotnost rozhodnutí. Soud v občanském soudním řízení totiž nemá pravomoc prohlásit správní rozhodnutí za nicotné, a to ani v řízení dle části třetí občanského soudního řádu, ani v řízení dle části páté. Výklad § 46 odst. 2 s. ř. s. provedený městským soudem nutně vede k závěru, že neexistuje žádný soud, který má pravomoc prohlásit rozhodnutí správního orgánu za nicotné, neboť bylo vydáno k tomu neoprávněným orgánem. Tyto akty by tak byly vyloučeny z působnosti čl. 36 odst. 2 Listiny. Nicotná rozhodnutí žalovaného a správního orgánu I. stupně tak nadále formálně existují, neboť odůvodnění usnesení městského soudu, v němž soud označil rozhodnutí za nicotná, je nezávazné. Pokud bude z těchto rozhodnutí některý jiný orgán veřejné moci vycházet, bude jen na něm, jak zhodnotí otázku existence rozhodnutí. Postup městského soudu rovněž výrazným způsobem ztěžuje prosazení práva stěžovatelky na náhradu škody utrpěné nezákonným rozhodnutím (čl. 36 odst. 3 Listiny). Žádným orgánem veřejné moci totiž nebude závazně vysloveno, že rozhodnutí jsou skutečně nezákonná. Na závěr poukazuje stěžovatelka na postup městského soudu, kterým se ostentativně odklonil od názoru NSS vysloveném v rozsudku čj. 8 As 7/2007 - 64. S ohledem na zásadu právní jistoty nepovažuje stěžovatelka za vhodné, aby soudní řízení bylo pojímáno jako fórum sloužící k prezentaci nesouhlasu s rozhodovací praxí NSS.

III.
Stručné shrnutí vyjádření žalovaného

[6] Žalovaný ve svém vyjádření ze dne 14. 10. 2008 uvádí, že dle jeho názoru není kasační stížnost stěžovatelky důvodná. Názor vyslovený NSS v rozsudku čj. 8 As 7/2007 - 64 je totiž závazný pouze ve vztahu k rozsudku městského soudu sp. zn. 8 Ca 350/2005, jímž soud rozhodl ve věci samé. Ovšem v této věci (sp. zn. 7 Ca 220/2006) městský soud žalobu odmítl, nejedná se o rozhodnutí ve věci samé. Dále žalovaný navrhl, aby NSS řízení přerušil, neboť ve věci byl podán návrh na zahájení kompetenčního sporu zvláštnímu senátu zřízenému dle zákona č. 131/2002 Sb.

IV.
Přerušení řízení o kasační stížnosti

[7] Nejvyšší správní soud přerušil řízení o kasační stížnosti usnesením ze dne 3. 12. 2008, čj. 1 As 97/2008 - 69, neboť ve věci bylo zahájeno řízení o kompetenčním sporu před zvláštním senátem zřízeným dle zákona č. 131/2002 Sb., a to pod sp. zn. Konf 10/2008. Zvláštní senát rozhodl ve věci usnesením ze dne 17. 2. 2009, čj. Konf 10/2008 - 15, a proto rozhodl Nejvyšší správní soud usnesením ze dne 17. 3. 2009, čj. 1 As 97/2008 - 72, o pokračování v řízení.

V.
Právní názor Nejvyššího správního soudu

[8] Kasační stížnost je důvodná.

[9] Stěžovatelka uplatnila důvod kasační stížnosti dle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., tedy nezákonnost rozhodnutí o odmítnutí žaloby. V takové kasační stížnosti je stěžovatelka povinna především vylíčit důvody, pro něž se domnívá, že rozhodnutí soudu o odmítnutí žaloby je nezákonné (srov. rozsudek NSS ze dne 31. 5. 2004, čj. 3 Azs 43/2003 - 48, všechna zde cit. rozhodnutí NSS a zvláštního senátu jsou přístupná na www.nssoud.cz). Nezákonnost rozhodnutí může spočívat též v chybném posouzení právní otázky, zda je důvod pro odmítnutí žaloby dán (srov. rozsudek NSS ze dne 6. 12. 2005, čj. 6 As 4/2004 - 53), tak je tomu i v tomto případě. Předmětem sporu je otázka, zda má správní soud pravomoc prohlásit nicotnost správního rozhodnutí vydaného mimo pravomoc správního orgánu.

[10] Nejvyšší správní soud nejprve stručně zrekapituluje právní názory vyslovené v rozsudku zdejšího soudu ze dne 11. 6. 2008, čj. 8 As 7/2007- 64 (*KINSKÝ Žďár, a. s.*). Soud v něm dospěl k závěru, že nárok na náhradu dle § 58 zákona o ochraně přírody a krajiny je soukromoprávního charakteru. Jelikož zákon nesvěřuje správním orgánům pravomoc rozhodovat o tomto nároku, jsou k řešení sporů týkajících se nároku na náhradu dle § 58 zákona o ochraně přírody a krajiny povolány soudy v občanském

soudním řízení (§ 7 odst. 1 o. s. ř.). Rozhodnutí správních orgánů v této věci jsou nicotná, neboť správní orgány nejsou nadány pravomocí k jejich vydání. Totožný závěr učinil též zvláštní senát zřízený dle zákona č. 131/2002 Sb. v usnesení ze dne 17. 2. 2009, čj. Konf 10/2008 - 15.

[11] Nejvyšší správní soud se dále v rozsudku ve věci *KINSKÝ Žďár, a. s.*, vyjádřil též k dopadům nicotnosti rozhodnutí do řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu vedeného před správním soudem. Uvedl, že § 76 odst. 2 s. ř. s. ukládá správnímu soudu, aby prohlásil nicotnost rozhodnutí. Může tak učinit jedině v rámci meritorního přezkumu rozhodnutí, nikoliv v odůvodnění usnesení o odmítnutí žaloby pro nedostatek pravomoci. Odmítnutí žaloby správním soudem dle § 46 odst. 2 s. ř. s. brání skutečnost, že stěžovatelka se nedomáhá rozhodnutí ve sporu, ale napadá rozhodnutí správního orgánu. Tato situace nenaplňuje znaky ani druhé hypotézy předvídané § 46 odst. 2 s. ř. s., která vyžaduje, aby správní orgány rozhodovaly sice o soukromoprávní věci, ale v mezích své pravomoci, což však není tento případ. Žalobu nelze odmítnout, protože ve věci rozhodovaly správní orgány, ačkoliv tak činily mimo svoji pravomoc. Nadto by nemohla být vyslovena nicotnost správních rozhodnutí, což by bylo v rozporu s § 76 odst. 2 s. ř. s.

[12] Soud neshledal důvod, proč by se měl nyní odklonit od výše uvedených závěrů. Ba naopak, ztotožňuje se s právním názorem uvedeným v rozsudku ve věci *KINSKÝ Žďár, a. s.*, a taktéž s argumentací stěžovatelky v kasační stížnosti. Ustanovení § 46 odst. 2 s. ř. s. předvídá pouze dvě hypotézy, při jejichž splnění je správní soud povinen žalobu odmítnout a poučit žalobce o možnosti podat žalobu k civilnímu soudu.

[13] Prvním z případů je, když se žalobce domáhá rozhodnutí ve sporu nebo jiné právní věci, o které má jednat soud v občanském soudním řízení. O tuto situaci se však nejedná tehdy, pokud ve věci již jednaly správní orgány, byť mimo svoji pravomoc, a žalobce se domáhá zrušení vydaného rozhodnutí (resp. prohlášení nicotnosti). Řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu dle soudního řádu správního a řízení dle části třetí občanského soudního řádu mají totiž odlišný předmět řízení. Předmětem řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu je napadané rozhodnutí, předmětem řízení dle části třetí občanského soudního řádu jsou v žalobě uvedené rozhodující skutečnosti (§ 79 odst. 1 o. s. ř.). Jestliže učiní žalobce předmětem řízení před správním soudem rozhodnutí, nelze žalobu odmítnout a odkázat žalobce na možnost podat žalobu dle části třetí občanského soudního řízení. To by bylo možné pouze v případě, že by žaloba nesprávně podaná u správního soudu nesměřovala proti rozhodnutí správního orgánu.

[14] Druhým případem je, že správní orgán rozhodl o soukromoprávním nároku, to ovšem za podmínky, že tak učinil v mezích své pravomoci. Jedná se o řízení dle části páté občanského soudního řádu, jehož předmětem je správní rozhodnutí. Předmět řízení je tedy shodný s řízením o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu dle soudního řádu správního. Rozlišujícím kritériem je, že správní orgán rozhodl v mezích své pravomoci o soukromoprávním nároku. Nedostatek pravomoci je totiž jednou z nejzávažnějších vad správního rozhodnutí, která jej činí nicotným. Stěžovatelka zcela správně argumentuje tím, že soud nemá možnost v řízení dle části páté občanského soudního řádu „odklidit“ nicotné rozhodnutí. Takovou žalobu není možno odmítnout ani řízení zastavit (§§ 250g a 250h o. s. ř.). Nejsou dány podmínky ani pro zamítnutí žaloby, neboť nicotné rozhodnutí

nepochybně není správné (§ 250i o. s. ř.). Nicotné rozhodnutí nelze ani nahradit (§ 250j o. s. ř.), neboť právně neexistuje, nevyvolává právní účinky. Navíc pokud správní orgán neměl pravomoc vydat rozhodnutí, nemá ani soud v řízení dle části páté občanského soudního řádu pravomoc vlastním rozhodnutím nahradit nicotné rozhodnutí. Nejsou splněny podmínky, aby mohl soud v občanském soudním řízení rozhodnout o žalobě a vydat rozsudek. Soud v občanském soudním řízení nemá pravomoc rušit rozhodnutí správních orgánů ani prohlašovat jejich nicotnost. Požadavek § 46 odst. 2 s. ř. s., že se musí jednat o rozhodnutí v soukromoprávní věci vydané v mezích pravomoci správního orgánu, brání vzniku neřešitelné situace, v níž by byl soud v občanském soudním řízení rozhodující dle části páté občanského soudního řádu konfrontován s nicotným správním rozhodnutím.

[15] Zákon svěřuje pravomoc prohlásit nicotnost správního rozhodnutí výlučně správním soudům (§ 76 odst. 2 s. ř. s.). Nelze přisvědčit městskému soudu, že § 4 s. ř. s. působí nedostatek podmínek řízení, který brání prohlášení nicotnosti správních rozhodnutí. Tato rozhodnutí byla formálně vydána orgány moci výkonné v oblasti veřejné správy. Jinou otázkou je, že tak orgány moci výkonné učinily mimo svoji pravomoc. Tento zásadní nedostatek rozhodnutí je sankcionován jeho nicotností. Městský soud má sice pravdu, že nicotné rozhodnutí existuje pouze formálně, avšak nevyvolává žádné právní následky. Nelze s ním již souhlasit v tom, že není nutné formálně deklarovat jeho nicotnost. Takový postoj je totiž v příkrém rozporu s požadavkem právní jistoty jednotlivců.

[16] Výše uvedený závěr lze podpořit též judikaturou Ústavního soudu, který ve svém nálezu ze dne 10. 10. 2002, sp. zn. III. ÚS 728/01 (Sb. n. u., sv. 28, č. 125, s. 79, s. 82 - 83), uvedl (zvýraznění doplněno): „*Ve správním soudnictví přezkoumávají soudy na základě žalob nebo opravných prostředků ve smyslu ust. § 244 o. s. ř. zákonnost napadených rozhodnutí orgánů veřejné správy. Soudy jsou v rámci tohoto řízení proto povinny přihlédnout i ke skutečnosti, že správní orgán (včetně orgánu odvolacího) překročil při rozhodování svou pravomoc a vydal nulitní (a tudíž nezákonný) správní akt a takový nezákonný správní akt zrušit.* Jen stěží lze totiž požadovat po občanech, aby sami posoudili nulitu správního aktu, když tak neučinil ani kompetentní odvolací orgán veřejné správy. Jestliže Krajský soud dospěl k výše uvedenému závěru o tom, že napadené správní rozhodnutí vydal k tomu neoprávněný správní orgán, měl na základě takového zjištění napadené rozhodnutí správního orgánu zrušit jako rozhodnutí, které je v rozporu se zákonem. *S odvoláním na čl. 2 odst. 2 Listiny je sice třeba trvat na tom, že v případě, kdy správní orgán vydá správní akt, který přesahuje jeho pravomoc, nemůže takové rozhodnutí zakládat ničí práva a povinnosti, není způsobilé zasáhnout do práv a povinností, neboť akt trpí takovými vadami, že nastává stav, který doktrína nazývá nulitou aktu.* V praxi však nemusí být nulita na prvý pohled zřejmá nebo nemusí být zřejmá všem zainteresovaným; na adresáta přitom dopadnou případné negativní důsledky takového správního aktu. Snížit toto riziko může adresát sporného aktu jen tím, že jej napadne přípustnými opravnými prostředky, jako by šlo o vadný správní akt; po přezkoumání odvolací orgán akt zruší nebo změní. Jestliže tak neučiní, nelze adresátovi tohoto sporného aktu odepřít možnost obrátit se ve správním soudnictví se žalobou na obecný soud.“ Ústavní soud dále v nálezu ze dne 9. 10. 2003, sp. zn. IV. ÚS 150/01 (Sb. n. u., sv. 31, č. 117, s. 57, s. 68 - 69), uvedl (zvýraznění doplněno): „*Souhrnně vyjádřeno, správní teorie nečiní ostrých rozdílů mezi neplatností*

(nulitou, negotium nullum) zapříčiněnou nedostatkem příslušnosti správního orgánu, který takto vadný akt vydal, a neexistencí (nicotností, non negotium, paakt) takového aktu způsobenou nedostatkem pravomoci zmíněného orgánu. V případě paaktů, též s odvoláním na správní praxi, je třeba i ty rušit, a to v zájmu právní jistoty a s ohledem na princip ochrany v dobré víře nabytých práv.“ Tyto závěry, ačkoliv se vztahují k rozhodování soudů o žalobách proti správním rozhodnutím dle občanského soudního řádu ve znění účinném do 31. 12. 2002, je nutno s jistými modifikacemi vztáhnout i na rozhodování správních soudů dle soudního řádu správního. Zatímco totiž v řízení o přezkumu správních rozhodnutí dle občanského soudního řádu ve znění účinném do 31. 12. 2002 byla nicotná rozhodnutí rušena pro nezákonnost, soudní řád správní upravil tuto otázku odlišně v tom smyslu, že nicotná rozhodnutí se neruší, nýbrž prohlašuje se jejich nicotnost.

VI.
Důvod pro odmítnutí žaloby Nejvyšším správním soudem

[17] Jelikož shledal Nejvyšší správní soud kasační stížnost důvodnou, zrušil usnesení městského soudu. S ohledem na výše podaný závazný právní názor by měl městský soud prohlásit správní rozhodnutí žalovaného a správního orgánu I. stupně za nicotná. Avšak k tomu přistoupil v mezích své pravomoci zvláštní senát zřízený dle zákona č. 131/2002 Sb. v usnesení ze dne 17. 2. 2009, čj. Konf 10/2008 - 15. Tím odpadl předmět řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného. Městský soud by proto musel žalobu znovu odmítnout, tentokrát však pro absenci předmětu řízení, tedy neodstranitelný nedostatek v podmínkách řízení [§ 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s.].

[18] Nejvyšší správní soud připomíná svoji judikaturu, dle níž se neruší soudní rozhodnutí o odmítnutí žaloby, pokud je věcně správné, avšak soud svůj výrok chybně odůvodnil. V těchto případech plně postačuje, pokud Nejvyšší správní soud v odůvodnění rozsudku koriguje chybné právní posouzení otázky, přitom kasační stížnost z důvodu procesní ekonomie zamítne (viz rozsudek ze dne 3. 2. 2006, čj. 1 Afs 129/2004 - 76, dále rozsudek ze dne 2. 3. 2005, čj. 2 As 1/2005 - 62). Tento postup však nelze uplatnit tehdy, pokud by správný důvod pro odmítnutí žaloby působil částečně jiné právní účinky než odmítnutí žaloby z důvodu, na němž je postaveno rozhodnutí městského soudu [srov. rozsudek ze dne 25. 6. 2008, čj. 1 Ans 4/2008 - 62 (*MAXI cars s. r. o.*), část V/a]. Nelze totiž přehlédnout, že pokud soud žalobu odmítne dle § 46 odst. 2 s. ř. s., je žalobci zachována lhůta spojená s podáním žaloby u správního soudu, pokud podá žalobu k soudu v občanském soudním řízení do jednoho měsíce od právní moci usnesení o odmítnutí žaloby. Z výše uvedeného ovšem vyplývá, že soud neměl odkázat stěžovatelku na řízení dle občanského soudního řádu, ale věc měl projednat sám. Právní následky odmítnutí žaloby dle § 46 odst. 1 písm. a) nebo § 46 odst. 2 s. ř. s. se zásadně liší. Soud přikročil ke zrušení usnesení městského soudu, aby nastolil právní jistotu, že jakákoliv případná žaloba podaná k soudu v občanském soudním řízení nemůže odvozovat své právní účinky ode dne, kdy bylo rozhodnutí žalovaného napadeno žalobou ve správním soudnictví. Nehledě na skutečnost, že městský soud poučil stěžovatelku o možnosti podat žalobu v občanském soudním řízení ve výroku, ačkoliv by tak mohl učinit pouze v části rozhodnutí označované jako poučení.

[19] Nejvyšší správní soud proto usnesení městského soudu zrušil a sám žalobu odmítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

VII.
Náklady řízení

[20] Nejvyšší správní soud rozhodl na základě § 110 odst. 2 s. ř. s. i o nákladech řízení před městským soudem. Dle § 60 odst. 3 věty první s. ř. s. nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, pokud byla žaloba odmítnuta. Jelikož Nejvyšší správní soud žalobu odmítl, nemá žalovaný právo na náhradu nákladů řízení.

[21] Pokud jde o stěžovatelku, v jejím případě shledal soud důvody pro aplikaci § 60 odst. 8 s. ř. s. Dle tohoto ustanovení lze přiznat účastníkovi právo na náhradu nákladů řízení, ačkoliv zákon stanoví, že právo na náhradu nákladů řízení nemá žádný z účastníků, jsou-li pro takový postup dány důvody hodné zvláštního zřetele. Nelze totiž přehlédnout, že v době, kdy stěžovatelka podala žalobu, zde formálně existovalo správní rozhodnutí, jehož nicotnost měl městský soud prohlásit. Pokud by městský soud postupoval v souladu se zákonem, byla by stěžovatelka v řízení úspěšná, neboť žaloba byla důvodná. Nejvyšší správní soud nyní odmítl žalobu jen z toho důvodu, že nicotnost již byla prohlášena zvláštním senátem. Je splněna i podmínka částečného úspěchu v řízení, neboť kasační stížnost stěžovatelky byla shledána důvodnou. Žalovaný je proto povinen uhradit stěžovatelce částku ve výši 5712 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jejího zástupce. Tato částka představuje náhradu za právní zastoupení zahrnující dva úkony právní služby (sepsání žaloby a kasační stížnosti) ve výši 2 x 2100 Kč a náhradu hotových výdajů ve výši 2 x 300 Kč v souladu s § 7 ve spojení s § 9 odst. 3 písm. f) a § 13 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátního tarifu), v platném znění. Protože je právní zástupce stěžovatelky plátcem daně z přidané hodnoty, byla náhrada za právní zastoupení zvýšena o částku odpovídající dani, kterou je právní zástupce stěžovatelky povinen z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 9. dubna 2009

JUDr. Josef Baxa
předseda senátu